

Arrest

nr. 204 149 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 oktober 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 13 maart 2017 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2016 werd ingediend door :

C., N. (...)
nationaliteit: Mongolië
geboren op 16.01.1989
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij ca. 2 jaar een relatie heeft met T. P. (...), ze samen een gemeenschappelijk huishouden hebben en wonen samen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar gezin te verenigen.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan wanneer ze haar visum heeft verkregen, zich met haar partner herenigen.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (bewust is van de noodzaak van de Nederlandse taal en streeft zijn naar een betere beheersing van de Nederlandse taal, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en een grote werkbereidheid heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 iuo. de materiële motiveringsverplichting (art. 1 - van de Wet van 29 juli 1991 iuo. art. 62 Vreemdelingenwet) iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo.

het redelijkheidsbeginsel. De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. In de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de door verzoekster opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Staatssecretaris overweegt ter zake enkel dat:

- de relatie van verzoekster haar niet belet terug te keren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen;
- de verplichting om terug te keren (om aldaar de aanvraag in te dienen) geen schending oplevert van art. 8 EVRM;

Door aldus te motiveren vernauwt de Staatssecretaris de notie "buitengewone omstandigheden" op een te strikte wijze welke onverenigbaar is met art. 9bis Vw. Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vw. zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Ten onrechte herleidt de Staatssecretaris deze omstandigheden tot omstandigheden welke de vreemdelingen zouden "beletten" (= onmogelijk maken) om terug te keren of omstandigheden welke aanleiding zouden kunnen geven tot een schending van art. 8 EVRM. Buitengewone omstandigheden zijn ook omstandigheden welke het "bijzonder moeilijk" maken om een verblijfsaanvraag volgens de gewone procedure in te dienen. Door de notie buitengewone omstandigheden aldus te vernauwen en niet in concreto te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst "bijzonder moeilijk" is (gelet op het duurzaam gezinsleven van verzoekster en de verklaring tot wettelijke samenwoning), schendt de Staatssecretaris art. 9bis Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 9bis Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen."

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de motieven op grond waarvan de beslissing is genomen worden aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de bestreden beslissing wordt besloten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, omdat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster betoogt in essentie dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' te eng wordt geïnterpreteerd omdat gemotiveerd wordt dat zij geen omstandigheden aanvoerde die haar zouden "beletten" om terug te keren naar het land van herkomst. Volgens verzoekster zijn buitengewone omstandigheden ook omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen volgens de gewone procedure. Verzoekster komt niet verder dan een semantische opmerking: zij stelt dat door het gebruik van het woord "beletten" de verwerende partij niet is nagegaan of de aangevoerde elementen het haar niet "bijzonder moeilijk" maken om een verblijfsaanvraag volgens de gewone procedure in te dienen, zonder dit betoog verder uit te werken. De gemachtigde stelt dat de relatie van verzoekster haar niet belet terug te keren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat de verplichting om terug te keren, om daar de aanvraag in te dienen, geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dat de verklaring zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst niet wordt aangetoond. Voorts wordt gesteld dat de elementen aangaande de integratie tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet worden behandeld. Verzoekster laat na deze motieven aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dus niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij niet met alle aangevoerde elementen rekening heeft gehouden, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC